

BOEKPRESENTATIE:

'GERAAKT DOOR HEM'

Henneke Dijkstra

20 december 2015 om 12.00 uur

in de Singelzaal van de Mariënhof Amersfoort

Toespraak

Jeetje, ben ik voor de eerste keer op een boekpresentatie.... is het voor mijn eerste boek!

Lieve genodigden,

Ook door mij worden jullie vandaag van harte welkom geheten. Ik ben zeer blij dat jullie zijn gekomen om deze dag mee te maken. Wat ik jullie in de komende minuten wil vertellen, is **niet** dat ik de waarheid in bezit heb, absoluut niet. Iedereen mag zijn eigen mening hebben. Zelf heb ik vrijheid altijd hoog in het vaandel staan. Ik wil jullie alleen vertellen wat ik heb meegemaakt en wat mijn ervaringen zijn. Ik hoop dat wat ik vertel, jullie zal aanspreken.

Deze dag zouden wij niet met elkaar beleefd hebben als er niet een heel speciaal iemand in mijn en ons leven geweest zou zijn. De meesten van jullie hebben hem gekend als zoon van, broer, neef of vriend.

Ik wil hier niet gaan beschrijven hoe betekenisvol onze lieve zoon Edwin voor mij, ons gezin en anderen geweest is. Iedereen mag zijn eigen herinneringen aan hem bewaren en koesteren. Mensen kunnen vergeten zijn wat hij zei en wat hij deed. Maar mensen zullen nooit vergeten hoe hij hen geraakt heeft. Wij missen hem intens en blijven hem missen.

De naam 'Edwin' betekent 'vriend van het erfgoed'. Toen Fred en ik voor zijn geboorte zijn naam uitkozen, dachten wij in eerste instantie aan het materiële erfgoed. Later ben ik mij gaan realiseren dat erfgoed ook als nalatenschap gezien kan worden in het licht van relaties. Zijn relaties tussen mensen niet een van de belangrijkste dingen in het leven? Het bepaalt hoe mensen reageren, beslissingen nemen en mede daardoor hun leven bepalen. Relaties brengen mensen bij elkaar, zoals vandaag gebeurt.

Zijn heengaan is voor mij een keerpunt geweest in mijn leven. Ik kreeg een spiegel voorgehouden van alles wat ik tot dan toe in mijn leven had meegemaakt. Natuurlijk heb ik dit alles eerst aan Fred moeten vertellen. Hij heeft mij altijd gesteund en ik heb, hoe moeilijk ook, altijd op hem kunnen rekenen, waar ik zeer dankbaar voor ben.

Het is voor mij een lange zoektocht geweest om, aan wat ik had meegemaakt, uiting te geven. Soms deed ik dit alleen, maar ook vaak samen met anderen. Je hoort weleens: 'Als je wat in je is tot expressie brengt, zal dat wat in je is, jouw verlossing zijn. Als je, dat wat in je is, **niet** tot expressie brengt, zal dit je vernietigen'.

Gelukkig hebben wij als gezin na Edwins overlijden veel steun gehad van familie en vrienden en ook van mensen waar wij het niet van verwacht hadden. Het zijn onze krachtbronnen geweest en zijn het nog steeds. Deze dag is een dank je wel voor alle warmte en vriendschap. Dus ook vanuit deze plek, nogmaals heel veel dank voor alles!

Velen van jullie weten ook, dat mijn mama, moeder van zes jonge kinderen, op de zeer jonge leeftijd van 40 jaar aan leukemie is overleden. Ik was toen 11 jaar. Ook haar heb ik altijd intens gemist. Het heeft mijn jeugd en mijn leven bepaald.

Wat velen niet weten, is dat ik op dertienjarige leeftijd ernstig ziek ben geweest door een blindedarmontsteking. Ik heb toen een ervaring meegemaakt waarvan ik mij als jong meisje voorgenomen had om deze aan niemand te vertellen. Ik was ervan overtuigd dat niemand mij zou geloven en dat ik voor gek of voor een dromer uitgemaakt zou worden en dat men mij zou afwijzen en negeren, waardoor ik later geen normaal leven zou kunnen opbouwen. Ik dacht ook elke keer weer, als ik het niet vertel, dan is het er niet en heb ik het niet meegemaakt.

Toen ik als begin twintiger, als secretaresse van een van de partners op een groot advocatenkantoor in Den Haag kwam te werken, leerde ik al snel dat voor elke rechtszaak bewijsmateriaal noodzakelijk en onontbeerlijk is, om een tot een juiste uitspraak van de rechter te komen. Dit bezat ik van hetgeen ik had meegemaakt, niet. Ik had van mijn ziekte en wat mij overkomen was geen hartfilmpje, diagnose van een huisarts of rapporten. Het resultaat was dus, dat ik nog meer mijn mond hield.

Ik had nooit gedacht dat ik het ooit over mijn lippen zou kunnen krijgen, maar ik vertel het jullie nu wel. Het is gebeurd en het is de spiegel die ik kreeg voorgehouden. Ik weet niet of jullie er wel eens iets over gelezen of gehoord hebben of er misschien bekend mee zijn, maar ik heb tijdens mijn ziek zijn in mijn geboortehuis in Hazerswoude een bijna-doodervaring gehad.

Hèhè, het hoge woord is eruit.

Een bijna-doodervaring is een ervaring die bijna niet uit te spreken is. Je hebt een gevoel van vrede en rust. Pijn is verdwenen. Vanuit een positie buiten en boven je lichaam kun je jouw eigen zieke lichaam waarnemen. In een donkere ruimte ontstaat een lichtpuntje, waar je met grote snelheid naartoe getrokken wordt, een zogenaamde tunnelervaring. Het landschap waar je binnenkomt is oogverblindend, heeft prachtige kleuren, schitterende bloemen en soms hoor je ook fantastische muziek. Je ervaart onvoorwaardelijke liefde en je komt in aanraking met diepe kennis en wijsheid. Je kunt een terugblik krijgen op het gehele leven vanaf de geboorte. Soms krijg je zelfs een deel van de toekomst te zien. Dit kan bij elk mens die een dergelijke ervaring heeft, anders zijn. Er bestaat geen afstand en tijd. Als je weer terugkomt in je lichaam, kun je diep teleurgesteld zijn dat zoiets prachtigs je is ontnomen.

Mijn belevingen tijdens mijn BDE, zijn vergelijkbaar met BDE's van andere mensen, zoals bijvoorbeeld Anita Moorjani. Zij verwoordt haar bevindingen als volgt: het belangrijkste dat je leert tijdens een bijna-doodervaring is dat het leven draait om een vijftal dingen:

1. liefde: wat zouden wij als mens zijn zonder liefde? Je brein is een ontvanger, het universum een zendstation. Stem elke dag af op de hoogste versie van jezelf: dit is wie ik ben, zo wil ik leven. Naarmate je liefde groeit, neemt je innerlijk licht toe en dit licht voedt alles: je intelligentie, je goedheid, je medeleven en je kracht.

2. geen angst hebben: Hoe moeilijk het pad dat voor je ligt ook lijkt, breek door de angst heen en blijf stappen zetten. Zouden wij niet alles kunnen doen wat wij maar zouden willen zonder angst? We kunnen steeds weer opstaan na ervaringen van verlies. Iedere dag is nieuw en biedt de mogelijkheid voor herkansing. Wie zijn gevoelens aanvaardt, opent de weg naar acceptatie van het verlies. Wie zich gesteund voelt, kan verlies makkelijker accepteren. We kunnen ons gedragen weten door het medeleven van mensen die ons dierbaar zijn of door geestverwanten. Maar we kunnen ons ook gesteund voelen door een intuïtief vertrouwenwekkend besef in het verloop van onze levensweg. Je staat er dan niet alleen voor, er ontstaat ademruimte en er kunnen nieuwe stappen worden gezet. Pas als je de moed toont om je weg te gaan, toont de weg zich aan jou.
3. gebruik humor: net zoals Edwin altijd deed,
4. het leven is een geschenk, ook al zien wij dit soms niet zo, het is er, elke dag weer,
5. wees jezelf, iemand anders kun je niet zijn. Ga op zoek naar jezelf en wees die persoon. Daarom ben je hier op aarde gezet. Als je staat voor wie je bent, komt al het andere vanzelf.

In de materialistische modus van het wetenschappelijk denken is er geen plaats voor bijna-doodervaringen. We leven echter **niet** in een materialistisch universum. In ons universum komt bewustzijn **niet** voort uit materie, noch is het eraan gebonden.

Een van de neveneffecten van een bijna-doodervaring kan zijn, dat je een grotere intuïtieve gewaarwording bezit. In mijn geval betekende dit, dat ik dromen en visioenen heb gehad. Ik vond het zeer moeilijk om hiermee om te gaan. Want wanneer vindt een droom of visioen nu daadwerkelijk plaats, als het al plaatsvindt? Ook hier gold weer voor mij: als ik het maar niet vertel, dan is het er niet en ik ging weer op in het drukke leven van alle dag. Uiteindelijk is de intuïtie een heilige gave en de ratio is een trouwe dienaar. Wij hebben een samenleving gecreëerd die de dienaar eert en de gave heeft vergeten.

Mijn voorspellende dromen betroffen ook het leven van Edwin. Op jonge leeftijd, ruim voordat Edwin geboren was en ik hem nog niet eens kende, heb ik al gedroomd dat ik een kind zou verliezen. Ik wilde dit natuurlijk nooit tegen mijn toekomstige echtgenoot vertellen. Ik was bang dat hij dan niet eens met mij zou willen trouwen.

Waarom vertel ik dit allemaal? Ik heb Edwin dit alles nooit kunnen en willen vertellen. Ik wilde niets liever dan dat hij zijn leven leefde, op welke manier dan ook. Na zijn dramatische verlies echter kwam ik op een punt van, ga ik het wel vertellen aan de buitenwereld of hou ik dit altijd voor mijzelf en mijn gezin? Ik vertel dit omdat ik graag wil, dat anderen niet en nooit hoeven mee te maken, wat ik heb meegemaakt en zelfs bekend zijn of worden met hetgeen, waar ik nooit over heb durven praten. Het kan een handvat zijn om verder te leven, anders tegen het leven en zelfs anders tegen de dood aan te kijken. Iedereen wordt aan de andere kant opgehaald en gaat weer terug naar huis.

Inmiddels heb ik voldoende herkenning, erkenning en bevestiging gevonden om hiermee naar buiten te komen. Er zijn al vele goede boeken hierover geschreven, zoals bijvoorbeeld door de Amerikaan Raymond Moody, de Nederlandse Pim van Lommel en de Indiase Anita Moorjani. Hoe meer mensen hierover praten, hoe beter.

Eerlijk gezegd is het voor mij een verschrikkelijk zware rugtas en misschien zelfs wel een klinko in mijn leven geweest, dat ik nooit heb durven praten over wat mij is overkomen en hoe je hier mee om zou kunnen gaan.

Uiteindelijk heeft dit alles mij de mens gemaakt die ik nu ben.

Nu heb ik de beslissing genomen om dit toch te doen, door middel van het schrijven van het boek 'Geraakt door hem'. Zodra je zaken in het licht brengt, kunnen deze helen en kun je verder.

Het boek is voor mij een monument voor onze Edwin geworden. Als hij niet in mijn leven geweest was en hij niet was overleden, was dit boek er nooit geweest. Als wij als mensen onze verhalen en ervaringen niet met elkaar – durven – te delen, wat zijn wij dan waard als mens? Wij leren ook van de mensen om ons heen en van voorgaande generaties. Wat zijn wij zonder ons verleden? Graag wil ik je laten weten dat óók dit mensen overkomt en dat dit er ook is.

Als wij op reis gaan, oriënteren de meesten van ons zich ook eerst op de bestemming en zoeken van alles uit. Wat kunnen wij gaan zien en ontdekken? Waar slapen wij? Welke restaurants kunnen wij gaan bezoeken? Het is voor mij een zeer waardevolle reis geweest om mij te verdiepen in mijn levenslessen en mijn levensloop.

Zonder Edwins ZIJN in mijn leven had ik mijn kracht nooit op deze manier weten te gebruiken, om te buigen en te transformeren. Ik had het voor mijzelf gehouden. En hoe iedereen ook denkt over dit boek, het mag er allemaal zijn.

De prijs van zijn overlijden is echter hoog geweest, ondraaglijk hoog.

Het was mijn voornemen om het boek 14 jaar en 11 maanden na Edwins overlijden uit te brengen. Edwin is 14 jaar en 11 maanden oud geworden. De cirkel zou voor mij rond zijn. Ik heb er nu maar de zwangerschap bijgerekend, een beetje lange zwangerschap eigenlijk, 18 maanden... maar het boek is er nu in elk geval. Mijn leven was niet compleet geweest als ik dit boek, na alles wat ik had meegemaakt, niet had geschreven. Ik wil dit onderwerp, waar ik nooit over durfde te praten, graag bespreekbaar maken. Het is mijn kracht geworden en maakt deel uit van mijn leven.

Voordat jullie gaan vragen of ik nog meer voorspellende dromen heb of dat ik bepaalde dingen al weet, wil ik antwoorden dat het voor mij al een kwantumstap is om hiermee in de openbaarheid te treden en dit te delen met anderen. Dit boek is voor mij een mijlpaal. Als ik ooit weer zover kom, meld ik mij.

Waarom heb ik dit alles meegemaakt, als ik uiteindelijk niets met mijn kennis en ervaringen doe, zodat anderen hier ook van kunnen leren. Ik weet ook zeker dat elk mens datgene ontvangt wat voor zijn groei of ontwikkeling noodzakelijk is. Het beste zicht is inzicht. Een wijze uil was vroeger ook een uilskuiken. Ik las deze laatste spreuk eens op een uithangbord van een snackbar, terwijl ik erlangs fietste.

Graag wil ik nog vertellen dat het belangrijk is dat je het boek leest in de tijd en tijdsgeest waarin de gebeurtenissen zich afspelen.

Een ander advies van mij is om het boek te lezen op een moment waarop je denkt eraan toe te zijn. Dit kan natuurlijk binnenkort zijn, maar ook volgend jaar, over vijf of misschien wel tien jaar. Of misschien ook wel niet.

Ook is het verleidelijk om te lezen of je voorkomt in het verhaal, vervolgens te lezen hoe een en ander beschreven staat en je uitsluitend daarop te focussen. Ik hoop dat jullie niet

uitsluitend naar het laatste kijken, maar dat jullie ook kijken naar de grote lijn in mijn verhaal en wat ik beschrijf en wat ik wil delen.

Uitreiking eerste exemplaar van het boek 'Geraakt door hem' aan onze tweede zoon.

Henneke Dijkstra,

20 december 2015